

Gudstjeneste søndag d. 6. november 2011

Tema: Ære være mig selv

Da Johannes i fængslet hørte om Kristi gerninger, sendte han bud med sine disciple og spurgte ham: »Er du den, som kommer, eller skal vi vente en anden?« Jesus svarede dem: »Gå hen og fortæl Johannes, hvad I hører og ser: Blinde ser, og lamme går, spedalske bliver rene, og døve hører, og døde står op, og evangeliet forkyndes for fattige. Og salig er den, der ikke forarges på mig.« Matt. 11; 2 – 6

“... og han sendte bud og lod Johannes halshugge i fængslet. Og hans hoved blev bragt på et fad og givet til pigen, og hun bragte det til sin mor. Men hans disciple kom og hentede liget og begravede ham, og de gik hen og fortalte Jesus det. Da Jesus hørte det, drog han bort derfra i en båd til et øde sted for at være alene. Matt. 14; 10 – 13

Indledning

Vores indtryk af mennesker holder ikke altid stik.

På samme måde kan vi have det med Gud.

Hver især danner vi os et indtryk af Gud, stykket sammen af vores erfaringer, men så sandelig også ud af uvidenhed og fordomme.

Går vi hinanden lidt på klingen vil vores Guds billede højst sandsynligt variere en hel del, fordi vi mere eller mindre selv strikker et billede sammen af Gud, baseret på vores erfaringer og antagelser.

Men hvordan vil Gud egentlig selv opfattes af os?

Ære være mig selv

Inden længe lytter vi til juleevangeliet, hvor en himmelsk hærske af engle flænger nattens mørke og træder frem for en gruppe hyrder på marken: *”Og med ét var der sammen med englen en himmelsk hærske, som lovpriste Gud og sang: Ære være Gud i det højeste og på jorden. Fred til mennesker med Guds velbehag.”* Luk. 2; 13 – 14.

Har det ikke strejft dig at det er lidt underligt at Gud får afsunget en ”julesang”, der kunne kaldes noget i retning af ”Ære være mig selv!”

Da jeg var dreng indrettede jeg mine små akvarieverdener, - jeg var en Gud for mine guppyer, skaber af deres verden – troede jeg!!

Kan være det lyder mærkeligt i dine ører, men da Gud skabte universet var hans mål ikke at lave den perfekte drømmeverden for mennesket, men snarere at gøre noget for sig selv.

Han tænkte ikke så meget "Nu skal jeg lave den perfekte verden for at mennesker, pandabjørne og guppyer kan have det godt!"

Han var ikke **vores** indretningsarkitekt, da han skabte jorden og universet, fordi at **vi** kunne glæde os over det (– selvom vi kan det og måske også bør gøre det).

Nej, Gud tænkte mest på sig selv.

For da Gud blæste havets første bølger i gang, - da han mejslede klipperne ud og formede den jord vi kalder for vores hjem, gjorde Gud det for at det alt sammen skulle vidne om ham.

Da Gud blæste sin livsånde ind i de første mennesker – og stadig gør det i dig og mig - var det alene for at herliggøre sig selv.

"For før verden blev grundlagt, har Gud i ham udvalgt os til... lov og pris for sin nådes herlighed." Ef. 1; 4 og 6.

Jeg kan tydeligt huske at disse vers engang var det en øjenåbner for mig. "Hvad er tilværelsens mening?" spurgte jeg.

Jo, Biblen afslører at Gud har skabt dig og mig til at tilbede ham, være til lov og pris for hans nådes herlighed.

Denne trang til at tilbede Gud er derfor dybt vævet ind i vores DNA, Skaberens stempel, som gør at vi kan have en unik relation med den Almægtige og genspejle hans herlighed.

Men prøv at følge tanken: Alt hvad Gud gør, gør han for sin egen herlighed!

Hver eneste af Guds beslutninger og handlinger er baseret på denne tankegang: "Hvad giver mig mest opmærksomhed, mest ære til mit navn i denne situation, hvad herliggør mig mest?"

Eller sagt på en anden måde: **"Gud kan lide at være Gud. Han er højst i sine egne tanker, formålet for sine egne varme følelser. Samtidig er det sandt at Gud elsker dig og værdsætter dig højt. Gud elsker ikke nogen mere end sig selv, ophøjer ikke noget over sit eget navn og gør alt for at vise sin storhed og usammenlignelige herlighed. Det er derfor at alt i skabelsen i dette øjeblik synger hans sang og derfor at menneskets endelige bekendelse vil være "Jesus Kristus er herre." Louie Giglio. Gud "...ophøjer ikke noget over sit eget navn og gør alt for at vise sin storhed og usammenlignelige herlighed."**

Men gør det ikke Gud til en stor egoist?

Han vil jo at alt det skabte i tilbedelse skal bøje sig for ham!!

"Ære være mig selv!"

"Det Lyder til at Gud lider af storhedsvandvid," kan det være du tænker!

Men hvis du tænker på "om Gud mon er selvoptaget?" er svaret et rungende ja.

Men vi må først bakke lidt...

For er Gud Gud?

Er Gud sand, ren, almægtig og den smukkeste eksistens i tilværelsen?
Er han enejer af universet, ophavsmanden til alt det skabte,
uforanderlig, evig og altomfattende?

Næste spørgsmål: "Ved Gud hvem han er?"

Ved han at han på alle måder står over alt og er usammenlignelig i
herlighed og magt?

Måske lidt usagligt at ville påstå at Gud ikke skulle vide hvem han er og
stadig kunne kalde sig Gud.

Han ved fuldt ud hvem han udgiver sig for at være.

**"Jeg er Jahve, det er mit navn! Jeg giver ikke min ære til nogen anden
eller min pris til gudebillederne."** Esajas 42; 8

Gud roder sig ikke ud i en lang række af superlativer, forklaringer, eller
for den sags skyld undskyldninger, når han giver sig selv til kende.

Han siger det så enkelt som det kan siges: "Jeg giver ikke min ære til
nogen anden!"

Gud ved hvem han er og at han alene er Gud.

Som skaber af tid og evighed ved at Gud fuldt ud at ingen og intet har
større værdi end han.

Saml alle jordens skatte, - eller den samlede erfaring af menneskedens
bedste oplevelser(!), og Gud vil stadig være ubeskriveligt langt større.

Gud er selvcentreret, tænker du måske!

Men fordi Gud véd hvem Han er MÅ Gud ophøje sig selv i alle ting.

Jeg vil komme med en påstand:

**Det største svigt Gud kunne gøre overfor mennesket ville ikke være at
undlade at gribe ind overfor alvorlig sygdom og skåne os for ulykke
(selvom det sker), men at undlade at ophøje sig selv overfor os.**

Hvis Gud ikke ophøjede sig selv overfor os, ville han svigte os!

Hvorfor?

Fordi når Gud gør sin herlighed til altings centrum og centrum for vores
kærlighed, da giver han os sig selv – den mest dyrebare gave kan kunne
give – og det endegyldige udtryk for kærlighed.

At få Gud selv er bedre end at få hans gaver.

Hvis ikke Gud siger "Ære være mig selv" giver han ikke sig selv til os som
han virkelig er.

Skjuler han derimod sin herlighed for os, overlader han os til vores egne
antagelser, fordomme og hjemmestrikkede Gudsbillede.

Man kunne måske kalde det et friktionsbillede: Vi kender sikkert alle til
at gnidninger mellem 2 mennesker kan medføre at vi danner et forkert

billede af hinanden, -et fejlagtigt indtryk af den anden, - som jeg var inde på i begyndelsen.

Vores billede af den anden er da baseret på gnidningerne imellem os, og ikke som vi i virkeligheden er.

Et friktionsbillede.

Mange mennesker er faktisk skuffede og vrede på den Gud, som de engang råbte til, da de var i nød – fordi de aldrig fik svar.

I mødet med Gud opstod der i dem et friktionsbillede af en ligeglad Gud.

Hvilket billede har du mon af Gud?

Er Gud ligeglad?

Er Gud kun en straffende Gud?

Eller er Gud en lommefilosofi, der passer fint ned i baglommen?

Vores samlede erfaringer af mødet med Gud medfører at vi automatisk foretager en lange række antagelser af Gud, som former vores Guds billede.

Men Gud elsker os for meget til at overlade os til vores egne falske friktionsbilleder.

Gud kan kun ærligt vise sig selv for os ved at gøre sig sin herlighed til al tings centrum.

Han gør det bedste han nogensinde kunne gøre for os, når han gør sig til centrum for vores kærlighed.

Det kan være du synes han virker egoistisk og arrogant, men så må vi huske på hvem det er vi taler om, nemlig gudernes Gud, som fandtes før alting blev til.

Gud er fast besluttet på at alt i vores tilværelse fortsat skal handle om ham og til sidst, når denne jord når sit slutning, vil der lyde en himmelsk applaus, en evig applaus.

Guds fokus på sin egen herlighed er en flod, som intet menneske kan tæmme.

Ingen kan som han kigge sig selv i spejlet og med rette sig: "Jeg er gennemført!" og synge "Ære være mig selv!"

Og når vi frivilligt og med glæde giver vores liv for hans herlighed, så slutter vi os til det, Gud allerede gør, med eller uden os, nemlig at samle alt i tilbedelse af sig selv.

Når vi synger med på Guds sang "Ære være mig selv" da vælger vi også at satse vores liv på det, som betyder allermest, samtidig med at vi får det allerbedste fra Gud.

Hvilket er ham selv.

Sagen er tillid.

Sådan lød det meget rigtigt under folketingsvalget.
Men selv om vi giver Gud ret i at han er større end vi kan forstå, begynder vi ikke automatisk at have tillid til ham og elske ham. Selvom vi er åbne for at Gud findes, stoler vi ikke automatisk på hans løfter, hans trofasthed, hans opmærksomhed mod vores behov, hans timing.
Fordi vores tillid til et andet mennesket bygger på noget anden end styrke og storhed.
De tager tid at bygge tillid op og forudsætter at det andet menneske har udvist en pålidelig karakter.
Men før eller senere møder vi en tillidskrise i forhold til Gud.
Det sker når vi mister kontrollen over livet og himlen bliver sort.
Dette skete præcis for Johannes Døberen.
Johannes Døberen havde kritiseret Herodes ægteskab - fordi Herodes havde giftet sig med sin brors kone.
Det var jo noget rod, som Johannes følte sig kaldet til at påtale.
Konsekvensen var at han blev fængslet.
Læs tekst: Matt. 11; 2 – 6
Johannes sad i fængslet og undrede sig over hvornår han mon igen blev sluppet fri.
Tiden gik. Johannes ventede.
Til sidst sendte Johannes to af sine disciple hen for at spørge Jesus: **"Er du den, som kommer, eller skal vi vente en anden?"**
Vi kan vel alle relatere til situationen!
"Er du, Gud, virkelig den du siger du er?2
"Og i så fald, hvorfor kommer du så ikke og befrier mig og forandrer min situation?"
Vi kender svaret: Jesus lader Johannes vide at han netop var den han ventede.
Men af ukendte årsager vi ikke forstår udførte Jesus aldrig noget mirakel for Johannes.
Han besøgte ham ikke engang i fængslet.
Og så skete det værste der kunne ske for Johannes.
Herodes kom ved sin fødselsdagsfest til at love sin steddatter at hun måtte ønske sig hvad som helst – og moderen fik hende til at kræve Johannes hoved på et fad.
Et vanvittigt og nytteløst mord.
Læs Matt. 14; 10 – 13.

Man kunne tænke sig at hvis Gud burde redde nogen ud af fængslet var det Johannes.
Men det gjorde han ikke.
Fra vores synsvinkel så det ud til Jesus svigtede Johannes helt.
Han besøgte ikke engang Johannes i fængslet.
Han lod tilsyneladende bare det hele stå til, mens onde mennesker skar hovedet af hans ven.
Vi forstår det netop ikke, - men Gud er Gud om Johannes og alle mand er døde.
Havde Johannes levet længere var det kun for at se Jesus dø, og Gud bare stå og se på.
Alligevel havde Gud sin hånd med i det, der skete på korset.
I Jesu død udrettede Gud noget der var langt større end Johannes eller nogen anden kunne forestille sig.
Jesu død på korset, som også så ud som et vanvittigt mord, var i selve værket en guddommelig indgriben.
Ligesom med Johannes virkede det som om Gud ikke var mægtig nok til at gribe ind og redde Jesus og stoppe kaos.
Men Jesu død var en dør som åbnede op for vores befrielse, siger biblen, gennem Guds egen offerdød, i sejr over mørket i vores liv.
Aldrig tidligere havde verden set en sådan kærlighed.
Gud kom ned til jorden for at gøre det snavsede arbejde og tilbagekøbe vores fortabte sjæle.
Men altså, Jesus vælger ikke at redde dig og mig på den måde vi altid mener er bedst.
Jeg håber at du alligevel kan se det: Kristi kors er det sted, hvor tilliden til Gud fødes.
Det eneste sted som kan bære din uforbeholdne tillid.
Jesu Kristi død og opstandelse er den godhedshandling fra en elskende og pålidelig Gud, en demonstration af hans godhed, som vi kan holde fast i når vores forstand ikke forstår de omstændigheder vi befinder os i.
Golgata bekræfter at Gud har det bedste i vente for hvert menneske.
Kun en almægtig Gud kan fornedre sig som en forbryder og stadig fremstå almægtig, værdig til al vores tillid, til vores eget bedste.
Målet må være at de dage, hvor du tvivler, længes, søger, undrer dig, spørger og kæmper i slutningen af hver desperat bøn finder ud af at det at opleve Gud i selv er tilstrækkeligt.

Appel

Måske du har haft en forvrænget billede af Gud?

Er Gud kun stor når han agerer som du forventer?

Bøn: Må det lykkes os at se at Guds storhed er uafhængig af vores forventningssæt – og at det kan vi have tillid til.